

VATIKAN

NEDJELJA, 28. rujna 2025. – JUBILEJ KATEHETA

Draga braćo i sestre,

Isusove riječi otkrivaju nam kako Bog gleda na svijet, u svako vrijeme i na svakome mjestu. U Evanđelju koje smo čuli (Lk 16,19-31) Njegove oči promatraju jednoga siromaha i jednoga bogataša: jednoga koji umire od gladi i drugoga koji se pretrpava pred njim; vide elegantne haljine jednoga i rane drugoga koje ližu psi (usp. Lk 16,19-21). No, ne samo to: Gospodin gleda u srce čovjeka i, kroz Njegove oči, prepoznamo jednog potrebitog i jednog ravnodušnog. Lazara zaboravlja onaj koji je pred njim, odmah iza kućnog praga, a ipak Bog mu je blizu i pamti njegovo ime. Čovjek koji živi u izobilju ostaje bez imena jer gubi samoga sebe zaboravljajući bližnjega. Raspršen je u mislima svoga srca, pun stvari, a prazan ljubavi. Njegova ga dobra ne čine dobrim.

Priča koju nam Krist predaje, nažalost, vrlo je aktualna. Pred vratima raskoši danas stoji bijeda čitavih naroda, ranjenih ratom i iskorištavanjem. Stoljećima se čini da se ništa nije promijenilo: koliko Lazara umire pred pohlepom koja zaboravlja pravednost, pred dobitkom koji gazi ljubav, pred bogatstvom slijepim za bol siromaha! A ipak, Evanđelje jamči da patnje Lazara imaju kraj. Završavaju njegove boli kao i raskoš bogataša, a Bog čini pravdu obojici: “Umrije siromah i anđeli ga odnesoše u krilo Abrahamovo. Umrije i bogataš i bi pokopan” (r. 22). Bez umora Crkva naviješta ovu Gospodinovu riječ da bi obratila naša srca.

Dragi moji, posebnom providnošću, upravo je ovaj evanđeoski odlomak bio naviješten tijekom Jubileja katehista u Svetoj godini milosrđa. Obraćajući se tada hodočascima u Rimu, papa Franjo je naglasio da Bog otkupljuje svijet od svakoga zla darujući svoj život za naše spasenje. Njegovo djelovanje početak je našega poslanja, jer nas poziva da darujemo sebe za dobro svih. Papa je katehistima rekao: “Središte oko kojega se sve vrti, to srce koje svemu daje život, jest uskršno naviještanje, prvi navještaj: Gospodin Isus je uskrsnuo, Gospodin Isus te ljubi, za tebe je dao svoj život; uskrsnuo i živ, stoji uz tebe i čeka te svakoga dana” (Homilija, 25. rujna 2016.).

Ove riječi potiču nas da razmislimo o razgovoru bogataša s Abrahamom, koji smo čuli u Evanđelju: riječ je o molbi koju bogataš upućuje kako bi spasio svoju braću, a koja za nas postaje izazov. Govoreći s Abrahamom, on uzvikuje: “Ako tko od mrtvih dođe k njima, obratit će se” (Lk 16,30). Abraham mu odgovara: “Ako ne slušaju Mojsija i Proroke, neće povjerovati ni ako tko od mrtvih uskrsne” (r. 31). A evo, jedan je uskrsnuo od mrtvih: Isus Krist.

Riječi Pisma, dakle, ne žele nas razočarati ili obeshrabriti, nego probuditi našu savjest. Slušati Mojsija i Proroke znači sjećati se zapovijedi i obećanja Božjih, čija providnost nikoga ne napušta. Evanđelje

nam naviješta da se život svih može promijeniti, jer Krist je uskrsnuo od mrtvih. Taj događaj istina je koja spašava: zato ju treba upoznati i naviještati, ali to nije dovoljno. Treba ju ljubiti: ta ljubav dovodi nas do razumijevanja Evanđelja, jer nas preobražava otvarajući srce Božjoj riječi i licu bližnjega.

U tom smislu, vi katehisti Isusovi ste učenici koji postaju svjedoci: ime vaše službe dolazi od grčke riječi “katēchein”, što znači “poučavati živim glasom”, “odjekivati”. To znači da je katehist čovjek riječi – riječi koju izgovara vlastitim životom. Zato su prvi katehisti naši roditelji, oni koji su nam prvi govorili i naučili nas govoriti. Kao što smo naučili svoj materinski jezik, tako se i navještaj vjere ne može delegirati drugima, nego se događa ondje gdje živimo. Prije svega u našim domovima, oko stola: kad postoji glas, gesta, lice koje vodi Kristu, obitelj iskušava ljepotu Evanđelja.

Svi smo odgajani u vjeri zahvaljujući svjedočanstvu onih koji su vjerovali prije nas. Kao djeca i mladi, pa kasnije i kao odrasli, pa čak i kao stariji, katehisti nas prate u vjeri dijeleći s nama stalni hod, kao što ste i vi danas učinili u jubilejskom hodočašću. Ta dinamika uključuje čitavu Crkvu: jer dok Božji narod rađa muškarce i žene u vjeri, “rastu i razumijevanje stvari i riječi koje se prenose, bilo razmatranjem i proučavanjem vjernika koji ih u srcu pohranjuju (usp. Lk 2,19.51), bilo iskustvom duhovnih stvarnosti, bilo propovijedanjem onih koji, nasljedstvom biskupskog reda, primaju siguran dar istine” (Dogm. konstitucija Dei Verbum, 8). U tom zajedništvu Katekizam je “putna pratnja” koja nas štiti od individualizma i razdora jer svjedoči vjeru čitave Katoličke crkve. Svaki vjernik sudjeluje u toj pastoralnoj zadaći slušajući pitanja, dijeleći kušnje, služeći želji za pravdom i istinom koja prebiva u ljudskoj savjesti.

Tako katehisti ostavljaju unutarnji trag: kad odgajamo u vjeri, ne nudimo tek pouku, nego u srce stavljamo riječ života, da donese plod dobrog života. Đakonu Deogratiasu, koji ga je pitao kako biti dobar katehist, sveti Augustin je odgovorio: “Izloži sve tako da onaj koji te sluša – slušajući vjeruje, vjerujući se nada, a nadajući se ljubi” (De catechizandis rudibus, 4, 8).

Draga braćo i sestre, usvojimo ovaj poziv!

Podsjetimo se da nitko ne može dati ono što nema. Da je bogataš iz Evanđelja imao ljubavi za Lazara, učinio bi dobro ne samo siromahu nego i samome sebi. Da je taj čovjek bez imena imao vjere, Bog bi ga spasio od svake muke: privrženost zemaljskim bogatstvima oduzela mu je nadu u pravo i vječno dobro. Kad i mi budemo u napasti pohlepe i ravnodušnosti, mnogi današnji Lazari podsjećaju nas na Isusovu riječ, postajući za nas još djelotvornija kateheza u ovom Jubileju – vremenu obraćenja i oprosta za sve, vremenu zauzimanja za pravednost i iskrenog traženja mira.